

Predmet: Štrpci

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 4/17

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ, u vezi sa čl. 22 KZ SRJ

Glavni pretres: 04.03.2019.

Optužnica

Optuženi Gojko Lukić, Ljubiša Vasiljević, Duško Vasiljević i Dragana Đekić, kao pripadnici jedinice „Osvetnici“ koja je bila faktički u sastavu VRS, a optuženi Jovan Lipovac kao pripadnik 1. čete 1. bataljona višegradske brigade VRS, terete se da su 27. februara 1993. godine, zajedno sa drugim pripadnicima VRS (oko 25-30 pripadnika), bili članovi oružane grupe sa posebnim zadatkom da izvrše otmicu putnika nesrpske nacionalnosti iz brzog voza broj 671 koji je saobraćao na relaciji Beograd–Bar. Optuženi Jovan Lipovac, Ljubiša Vasiljević i Duško Vasiljević, zajedno sa drugim pripadnicima grupe, došli su do železničke stanice u mestu Štrpci, naredili otpravniku vozova da zaustavi voz, pa kada je ovaj to i učinio, rasporedili se duž voza sa obe strane, a zatim ušli u voz i legitimisali putnike. Iz voza su izveli 20 putnika – civila nesrpske nacionalnosti i to: Zeković Fevziju, Zupčević Halila, Ličina Ilijaza, Ćorić Rasima, Kajević Nijazima, Hanić Muhedina, Babačić Ismeta, Kapetanović Esada, Đečević Senada, Preljević Safeta, Alomerović Adema, Zuličić Zvijezdana, Softić Šeća, Bekija Fehima, Husović Rafeta, Rastoder Jusufa, Topuzović Džafera, Memović Fikreta, Buzov Tomu i jedno NN lice, i uz pretnju oružjem ih ukrcali u kamion i prevezli do zgrade osnovne škole u Prelovu, gde su im se pridružili optuženi Gojko Lukić i Dragana Đekić.

Dolaskom do škole, pripadnici ove grupe, među kojima su bili svi optuženi, isterali su oštećene iz vozila i primorali ih da uđu u fiskulturnu salu škole, pritom ih udarajući rukama, nogama i kundacima pušaka, gde su im naredili da skinu odeću sa sebe, oduzeli im novac i dragocenosti i nastavili da ih tuku.

Zatim su ih primorali da ponovo uđu u kamion, bos, samo u donjem vešu i ruku vezanih na leđima žicom, nakon čega su ih odvezli u selo Mušići do spaljene kuće Rasima Šehića.

Jedan broj pripadnika oružane grupe rasporedio se oko kamiona, drugi oko kuće, svi sa zadatkom da paze da neko od civila ne pobjegne, dok je treći deo pripadnika oružane grupe formirao špalir od zadnjeg dela kamiona do kuće, u kom špaliru su bili optuženi, da bi tako oštećene u grupama od dva do tri lica sprovodili do kuće, gde su ih prihvatila dva pripadnika oružane grupe i pucnjima iz vatrenog oružja u potiljak ubijali. Na ovaj način ubijeno je 18 civila, dok su dva civila ubijena prilikom pokušaja bekstva, tako što je jednog ubio NN pripadnik grupe iz vatrenog oružja, a drugog, nakon što ga je ranio pripadnik grupe Nebojša Ranisavljević, koji je pravosnažno osuđen za isto krivično delo, drugi pripadnik jedinice tako što mu je nožem prezeao vrat.

Iznošenje odbrane optuženog Gojka Lukića

Optuženi Gojko Lukić ostao je u celosti pri svojoj odbrani koju je izneo pred TRZ, navodeći „da mu se stomak prevrće kada čuje šta je rađeno“, ali da sa tim događajem nema ništa. Istakao je da je njegov brat Novica ubijen 2004. godine u svojoj kući, a da je „onaj mali“ (misli na svog brata Milana Lukića) osuđen i da ne zna ni gde je. Da je bio prisutan na licu mesta, sigurno ne bi dozvolio svom bratu da u tome učestvuje. Međutim, u to vreme je radio u Beogradu, u „Službenom listu“. Obzirom da je rodom iz mesta Rujište kod Višegrada, gde su mu u to vreme živeli roditelji, odlazio je tamo, ali samo da njih obiđe.

Iznošenje odbrane optuženog Ljubiše Vasiljevića

Optuženi Ljubiša Vasiljević ostao je u celosti pri svojoj odbrani koju je izneo pred TRZ, negirajući izvršenje krivičnog dela za koje se tereti. Naveo je da je bio pripadnik rezervnog sastava policije u Višegradu, u koji je kao dobrovoljac otišao 15. maja 1992. godine. Ovo je učinio iz razloga jer je rodom iz sela u opštini Višegrad. U to vreme zbog ratnog stanja nije bilo redovne autobuske linije na relaciji Užice–Višegrad, pa je od Užica morao da ide do Višegrada tako što je stopirao. Teško je ranjen 2. januara 1992. godine u levu nogu, koja mu je bila skoro otkinuta – držala se samo na koži. Prebačen je u bolnicu u Užicu, gde je proveo oko dva meseca, a potom na VMA, i lečio se sve do kraja maja 1993. godine. U martu 1993. godine otišao je na rehabilitaciju u Selters banju na štakama, a prestao je da koristi štake tek krajem maja 1993. godine. Po završenom lečenju, proglašen je nesposobnim za vojsku u narednih pet godina. U vreme kritičnog događaja kretao se tako što se 50% oslanjao na štake. Poznaje Milana Lukića jer su kumovi, to je staro porodično kumstvo. Optuženog Jovana Lipovca poznaje jer je on komšija iz kraja, dok je optuženu Draganu Đekić prvi put video u vreme dok su bili u pritvoru. Takođe poznaje i Krstu Papića, koga je viđao pre rata, a poznaje i Mitrašina Glišića koji je iz susednog sela, ali ih u toku rata nikada nije video. U vreme kritičnog događaja bilo je potrebno najmanje šest sati da se dođe od Obrenovca do Višegrada.

Iznošenje odbrane optuženog Duška Vasiljevića

Optuženi Duško Vasiljević ostao je u celosti pri svojoj odbrani koju je izneo pred TRZ, i negirao je izvršenje krivičnog dela za koje se tereti. U kritičnom periodu nije bio na području Višegrada, niti je u kritičnom događaju učestvovao. O istom je saznao nakon mesec dana iz sredstava javnog informisanja. Početkom maja meseca 1992. godine otišao je, preko MUP-a Republike Srbije, iz patriotskih razloga, jer su mu roditelji iz tog kraja. Vratio se u Obrenovac 10. jula 1992. godine, jer mu je supruga bila pred porođajem, i više se u Višegrad nije vraćao. U to vreme radio je u termoelektrani u Obrenovcu, gde je i danas zaposlen. Naveo je da u kritičnom periodu nije odsustvovao sa posla, jer bi u protivnom dobio otkaz. Gojko i Milan Lukić su mu kumovi, a optuženog Jovana Lipovca poznaje jer je iz susednog sela. Optuženu Draganu Đekić prvi put je video dok su bili u pritvoru. Njegov brat, optuženi Ljubiša Vasiljević, bio je ranjen 1992. godine i u Selters banju je otišao sa fiksatorima na nozi. Negirao je bilo kakvu vezu sa kritičnim događajem, navodeći da nije mogao da bude ni „vikend ratnik“ jer je u to vreme bilo veoma teško putovati od Obrenovca do Višegrada, obzirom da je bio zimski period i da su, zbog ratnog stanja u Bosni, saobraćajne veze bile veoma loše, odnosno da nije bilo redovnog prevoza prema Višegradu.

Iznošenje odbrane optuženog Jovana Lipovca

Optuženi Jovan Lipovac takođe je ostao u celosti pri odbrani koju je dao pred TRZ. Naveo je da je bio učesnik rata u BiH kao pripadnik Višegradske brigade i da je bio na položaju u svom selu Rujištu, te na položajima prema granici sa Srbijom. Svakog meseca dolazio je u Beograd, kom

prilikom je u IMT, gde je bio zaposlen, donosio potvrde da se nalazi na ratištu. Sa Lukićima je u Rujištu bio komšija. Nije želeo da odgovara na pitanja tužioca.

Iznošenje odbrane optužene Dragane Đekić

Optužena Dragana Đekić ostala je u celosti pri odbrani koju je dala pred TRZ. Napomenula je da nema nikakve veze sa kritičnim događajem, sem što je u tom tom periodu bila u Višegradu. Od 2002. godine „trpi toruturu jer je smeštaju u sve događaje od Zvornika do Višegrada“. Zbog dugogodišnjeg progona države nije mogla da ima ni potomstvo. Tužioci su na nju vršili veliki pritisak kako bi rekla da je bila očevidac kritičnog događaja. Progone je sve ove godine, ali ona ne želi da izjavi nešto što nije bilo. Poznaje Milana Lukića sa ratišta u Višegradu, sa kojeg se, nakon događaja u Sjeverinu (otmice iz autobusa i ubistva putnika nesrpske nacionalnosti), vratila u Beograd. Nakon što ju je Milan Lukić pozvao i rekao joj da su mu hitno potrebni borci jer je probijena linija odbrane, sakupila je dobrovoljce, grupu od oko 15 ljudi, među kojima je bio i Nebojša Ranisavljević, i odvela ih u Višegrad. Od Užica do Višegrada putovali su autobusom. Kada je došla u Višegrad, pripadala je Interventnoj brigadi. Ostale optužene upoznala je u vreme dok se nalazila u pritvoru. Zatražila je da se pribavi snimak razgovora u TRZ, na kojem se može videti kako joj zamenik TRZ Bruno Vekarić nudi da bude odmah puštena ukoliko potvrdi navode optužnice. Na pitanje TRZ navodi da tom prilikom nije bio prisutan njen branilac, jer se to dogodilo u vreme štrajka advokata.

Sledeći glavni pretres zakazan je za 3. i 4. april 2019. godine, sa početkom u 09:30 časova.

Fond za humanitarnu pravdu